

[Erik Eriksen.]

Det er nemlig ikke lykkedes regeringen at skabe grundlag for en fortsat økonomisk fremgang. Det er kun lykkedes den at nå så vidt, at forarmelsen ikke er fortsat, og så er det endda et spørgsmål, om det, regeringen kalder stabiliseringspolitik, kan holde i den kommende tid. Er det ikke snarere således, at meget tyder på, at vanskelighederne kan blusse op med fornyet styrke?

Jeg vil her gerne henlede opmærksomheden på forhold, som ganske blev overset i åbningstalen. Forbruget er igen stigende, og det stiger endda ret kraftigt. Samtidig falder erhvervslivets investeringer. Det statistiske departement har for nylig offentliggjort et materiale, som tyder på, at de produktive investeringer i år vil blive op mod en snes procent mindre end i 1954. Jeg ved godt, at ordet investering er et luftigt begreb for mange, men det er jo dog ikke andet end de maskiner, der skaffer beskæftigelsen, de bygninger, maskinerne skal stå i, og de transportmidler, der er nødvendige for en stigende produktion. Det er med andre ord hele grundlaget for vor fremtidige velstand. Det er klart, at der kan være god grund til at tage det med ro og udskyde nødvendige investeringer en kortere tid, men når der sker en varig forringelse af investeringernes omfang, og det er jo det, vi er vidne til i disse år, bliver det noget meget alvorligt. Så er det nemlig den fremtidige beskæftigelse og produktion, vi sætter på spil.

Dette perspektiv fører naturligt til nogle bemærkninger om den såkaldte velfærds- eller formynderstat, således som jo også det ærede medlem hr. Bundvad var inde på det i sin tale for et øjeblik siden. Må jeg her nævne, at jeg har set den højtærede finansminister for et stykke tid siden i en åbenhjertig tale af fuldt hjerte bekende sig til denne stat. Han fremhævede, hvorledes sandsynligheden taler for statens stadig stigende udlånsvirksomhed til det private erhvervsliv; „de private kan ikke selv“, hedder det i dette avisreferat. Betragtningen er den ganske enkle, at først lægger staten gennem kreditstramninger og skatter et kvælertag på det private erhvervsliv. Man hindrer med overlæg erhvervslivet i at foretage de investeringer, som er ønskelige af hensyn til vor fremtidige levestof og be-

skæftigelse. Derefter konstaterer man så, at de private ikke kan selv; det er så enkelt, staten må træde til, og det gør staten så med et budgetoverskud, den har hentet gennem skatter fra det selv samme erhvervsliv, som den giver nådensbrød i form af lån og tilskud. Velfærds- eller formynderstaten griber ind med skatter og reguleringer, og derefter fordeler den dem. Den dag vil komme, da mange flere, end tilfældet er nu, vil opdage, at det, der skulle fordeles af, det har denne formynderstat i alt væsentligt reguleret væk. Det er forsvundet undervejs med de forspildte muligheder for produktion og beskæftigelse. Vore udenlandske konkurrenter udnytter højkonjunkturen til investeringer, der sikrer produktionen fremover. Herhjemme gør vi vort bedste for at hindre fremskridtet, og så sætter man håbet til amerikansk kapital. Enhver må dog kunne se, at det er den gale vej. Lad så den socialdemokratiske presse tale nok så meget om opsparingsdille — det er dog opsparring, der må til, for at vi kan vende de sidste års onde cirkel og igen få gang i investeringerne; det er dog lige så givet, at det offentlige ikke kan erstatte den private opsparring. Det kom absolut ikke overraskende for mig, at regeringen ikke tillægger den private opsparring større betydning. (*Stats- og udenrigsministeren* [H. C. Hansen]: Det gør regeringen!). Ja, så skuffer det mig virkelig, at den højtærede statsminister ikke havde noget med herom i sin åbningstale. Den højtærede statsminister kan læse denne åbningstale igennem og tage hele det bundt af selvfølgeligheder, der står deri, men han vil ikke finde noget om den private opsparring.

Må jeg så blot tilføje, at den for ringe opsparring og nedgangen i investeringerne virker forstemmende for en liberal betragtning. Hvis jeg imidlertid for et øjeblik skulle prøve at se forholdet ud fra regeringens synspunkt, må jeg indrømme, at det er en udvikling, der er i nøje tråd med socialdemokratiets politiske målsætning. Erhvervslivet svækkes, og samtidig får staten større mulighed for at fremtræde som den almægtige formynder, der sætter sig selv i centrum og tvinger det enkelte menneske ud i periferien; jeg må have lov til at fortsætte med at sige, ikke mindst efter den tale, det ærede medlem hr. Bundvad holdt,